

Вінок твій на моїм чолі поблід, О юносте! Так легко вже не тане Ү серці біль, і стеляться тумани. Моє чоло буття схиляє гніт.

Але добрішає душа, як плід Доспілий. І нове їй, скромній, знане: Прощати; розуміти все; від рани Не плакати; мужніти серед бід.

